

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 2 (202) - 11 ianuarie 2015

**DUMINICA
DUPĂ BOTEZULUI DOMNULUI**

**SF. CUV. TEODOSIE CEL MARE,
ÎNCEPĂTORUL VIEȚII CĂLUGĂREȘTI
DE OBȘTE DIN PALESTINA;
SF. CUV. VITALIE**

Următorii lui Hristos

Apostolii sunt cei dintâi propovăduitori ai cuvântului lui Dumnezeu în Legea Harului.

Ei au hirotonit primii preoți și episcopi, pe care i-au rânduit peste tot să păstorească turmă lui Hristos. Iar prin episcopi, harul s-a transmis prin rugăciune și punerea mâinilor, până astăzi și cât va fi lumea.

În Biserica lui Hristos preoții propovăduiesc cel mai mult cuvântul lui Dumnezeu pentru că sunt toată viața în mijlocul credincioșilor. Ei sunt martorii vieții. Un preot bun trebuie să fie și un predicator bun, știind că prin predica vie, caldă, plină de har și lumină preotul poate transforma total parohia și masa enoriașilor săi.

Prima și cea mai importantă condiție care încununează activitatea pastorală a preotului este viața morală exemplară a lui și a familiei sale. Fără o viață curată, model, a preotului, predica sa nu va reuși să ajungă la inima credincioșilor, nici nu va putea câștiga multe suflete pentru Împărăția Cerurilor. A doua condiție obligatorie unui preot și predicator bun este sfânta rugăciune. Preotul trebuie să fie un om de rugăciune, să iubească mai mult ca orice Biserica, sfintele slujbe, Sfânta Liturghie, cântarea în comun a credincioșilor. Rugăciunea stăruitoare a preotului unită cu a credincioșilor săi, îi sporește credința și dragostea pentru Dumnezeu și oameni, îl face mai înțelept în gândire și predică, îi deschide inima pentru milostenie și îi dă multă putere și har în predică. Un preot care se roagă mult este un preot cu har în toate și un bun predicator al cuvântului lui Dumnezeu. ❖

Părintele Ilie Cleopa

ÎNCEPUTUL PROPOVĂDUIRII DOMNULUI

„De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor.” (Matei 4, 17)

Acest cuvânt final ni-l adresează Mântuitorul Iisus Hristos nouă tuturor. Să nu uităm pe Sfântul Ioan Botezătorul care-și încheie predica cu acest cuvânt: „Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor.” Deci propovăduitorul pocăinței, Ioan, a fost întemnițat de Irod, și știm cum s-a încheiat, încununând prin martiriul petrecerea lui în pământul oamenilor.

Iar Iisus de atunci a început să propovăduiască și să spună poporului care umbla în întuneric să se pocăiască, căci lumina adusă în lume era El. Noi îl cunoaștem pe Dumnezeu, spune Sfântul Grigorie Palama, El este lumina lumii. Această lumină divină, al cărei ochi este credința, iar deschizând ochiul credinței, iată, își deschide aripile și primim dintr-un început descoperirile lui Dumnezeu, și înainte în toate laturile. Acest cuvânt negrăit de adânc cucerea început Mântuitorul propovăduirea, a început și Sfântul Ioan, dar cu oarecare deosebire. Ioan când a început să propovăduiască a spus: „Acum securea stă la rădăcina pomilor, și orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.” (Luca 3, 9) Deci propovăduirea lui Ioan așa a fost deschizând conștiința către judecata lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu se adresează tuturor neamurilor către întemeierea credinței, nădejzii și dragostei. În final către iubire îndreptează Mântuitorul pocăința.

Ce înseamnă pocăința? Înseamnă schimbare, înnoire, prefacere, iar ca taină „pocăința este un spital ce curăță păcatele, este dar ceresc, putere minunată care biruie cu harul ei șir de legi. De aceea Hristos nu doboară pe desfrânat, nu alungă pe cel ce face adulter, nu întoarce spatele bețivului, nu se îngreșează de închinătorul la idoli, nu izgonește pe hulitorul, nici pe îngâmfat, ci pe toți îi schimbă. Pocăința este un cuptor în care păcatul se topește. Că pocăința cumplită și înfricoșătoare pentru păcătos este leac păcatelor, istovire a fărădelegilor, secătuire a lacrimilor, îndrăznire către Dumnezeu, împotriva diavolului, sabie care taie capul, nădejdea mântuirii, pieirea deznădăjduirii.” (Sfântul Ioan Gură de Aur) Este deodată întoarcere la viață, întoarcere la casa părintească, întoarcere la inima lui Dumnezeu.

„Cu lacrimile ochilor lor, Petru s-a botezat a doua oară. Plângând așadar cu amar, și-a șters păcatul său; iar după plâns, i s-a încredințat cheile cerurilor. Dacă plânsul lui Petru a șters un păcat așa de mare, cum nu-ți vei șterge și tu păcatul de vei plânge? Nu era mic păcatul lepădării sale de Stăpânul, ci mare și cumplit; totuși lacrimile au șters păcatul.” (Sfântul Ioan Gură de Aur) ❖

Preot paroh Dinu Pompiliu

SFÂNȚA NINA, LUMINĂTOAREA GEORGIEI

Deseori remarcăm că sfinții au avut părinți drept-credincioși, temători de Dumnezeu, care păzeau poruncile Evangheliei. Precum Sfântul Vasile cel Mare sau Sfântul Grigorie Teologul, și Sfânta Nina a crescut într-o familie fericită de creștini. Tatăl ei, Zabulon, era conducător al găzii imperiale. Mama sa, Suzana, era sora episcopului Ierusalimului, Iuvenalie. Sfânta Nina s-a născut în Cappadocia, în jurul anului 290.

Data nașterii nu este cunoscută cu certitudine. Tot ceea ce știm este că tatăl său era sub comanda împăratului Maximian (284-305). Când Sfânta Nina a împlinit 12 ani, Zabulon a hotărât să se facă pustnic. După ce a discutat cu soția sa și a cerut binecuvântarea episcopului Iuvenalie, a plecat în pustie. Suzana a hotărât să își ajute fratele în grija pentru săraci și bolnavi. Nina a fost lăsată sub ascultarea stareței Niofora, care conducea o mănăstire aflată în apropierea Sfântului Mormânt.

Niofora îi vorbea tot timpul Ninei despre viața duhovnicească și o ajuta să sporească pe calea virtuții, iar Nina se întreba adesea ce s-a întâmplat cu cămașa Mântuitorului Hristos. Stareța i-a spus la un moment dat că aceasta se găsește în cetatea Mtskheta din ținutul Iviriei (Georgiei). Astfel, Nina a început să se roage să fie învrednicită să se închine acestui veșmânt sfânt. Într-o noapte a visat că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu o binecuvintează și îi dă o cruce făcută din viță-de-vie împletită. Când s-a trezit, a văzut crucea în propriile mâini. Bucuria a copleșit-o, iar lacrimile au început să îi curgă pe obraji. Imediat a mers la episcopul Iuvenalie, cerându-i binecuvântare să plece în Iveria. Acesta, după ce a ascultat descrierea visului și a văzut crucea, i-a dat binecuvântarea și s-a rugat îndelung ca Nina să reușească în drumul pe care Dumnezeu i-l pregătise.

Sfânta Nina a plecat din cetatea Ierusalimului spre Armenia împreună cu alte 30 de fecioare. Printre acestea se număra și Ripsimia, care era căutată de către împăratul Dioclețian pentru a se însura cu ea. La scurt timp, toate au fost capturate. Nina a fost singura care a reușit să se ascundă. Din cauza refuzului de a renunța la credința creștină, Ripsimia și celelalte fecioare care o însoțeau au fost chinuite și apoi decapitate. Pomenirea lor se săvârșește în fiecare an la 30 septembrie. Nina și-a continuat drumul către cetatea Mtskheta. Abia în anul 315 a reușit să ajungă acolo, după un drum extenuant și multe primejdii. Era o perioadă în care acele zone erau permanent invadate de către perși. La un moment

dat, îndoielile au cuprins-o. Se temea că nu va ajunge acolo unde Dumnezeu a trimis-o. A visat, la un moment dat, un tânăr care îi dădea un sul. Când s-a trezit, a descoperit sulul lângă ea. Acesta conținea versete scripturistice legate de suferință și nădejde. Dumnezeu o îndemna să nu renunțe. În cele din urmă a ajuns în cetatea Urpnisi. Aici a început să învețe limba gruzină. După o lună a observat că toată lumea mergea spre capitala Mtskheta. Era o mare sărbătoare a idolilor. Sfânta Nina s-a furișat în apropierea statuii zeului Armazi și s-a rugat lui Dumnezeu să fie distrus acest chip al minciunii. Imediat s-a pornit o furtună mare, iar templul și statuia au fost dărâmate de grindină.

Prima familie convertită a fost cea la care Sfânta Nina locuia. Sfânta a vindecat-o pe Anastasia, care era stearpă. A continuat să facă minuni și a început să propovăduiască Evanghelia în popor. A vindecat-o și pe soția împăratului, care era demonizată. Împăratul Mirian însă desconsidera creștinismul și credea că îi va aduce pieirea. Într-o zi, a plecat la vânatoare și la un moment dat a început o furtună puternică. Un fulger i-a luat vederea și tunetele i-au alungat pe toți cei care îl însoțeau. Rămas singur, a încercat să se roage zeilor săi, dar lucrul acesta s-a dovedit lipsit de folos. Și-a adus aminte de Nina și a început să se roage lui Hristos. Vederea i-a revenit, iar furtuna s-a potolit. Smerit, i-a cerut iertare sfintei și s-a botezat. Apoi, a trimis emisari împăratului Constantin cel Mare, pentru a i se aduce un episcop și câțiva preoți, pentru creștinarea poporului său. Sfântul Împărat Constantin a primit cu bucurie cererea și l-a trimis pe arhiepiscopul Antiohiei, Eustatie. Astfel a început creștinarea Iviriei.

Printre persoanele care s-au convertit s-a numărat și întâistătătorul sinagogii din cetate, Abiatar. Acesta cunoștea tradiția legată de soarta cămașii Mântuitorului Hristos. El i-a spus Sfintei Nina că această cămașă a fost îngropată odată cu sora celui care a obținut-o. În momentul în care fratele ei i-a arătat cămașa Mântuitorului, ea a strâns-o în brațe, a suspinat îndelung

și a murit. Nimeni nu a putut să îi deprindă veșmântul din mâini. Abiatar i-a mai spus Ninei că mormântul fetei s-ar afla în apropiere de un cedru falnic din centrul grădinii împărătești. Sfânta Nina a plecat să se roage acolo. În timpul nopții, a avut o vedenie. A văzut un stol de păsări negre venind și spălându-se într-un râu din apropiere. Apoi, după ce s-au curățat și s-au făcut albe ca neaua, au venit și s-au așezat în ramurile cedrului și au cântat imne liturgice. Sfânta a înțeles că aici vrea Dumnezeu să fie zidită prima biserică. Păsările simbolizau sufletele celor botezați, care își uneau glasurile în cântări de laudă. Cedrul a fost tăiat, iar cele șase ramuri pe care le avea au fost transformate în piloni de susținere a noii biserici. Tulpina a fost așezată în centru de către un înger și nimeni nu a putut să o miște din locul în care era inițial. Din tulpina cedrului izvorăște și acum un mir deosebit, care vindecă multe boli. Biserica a fost închinată Sfinților Apostoli, fiind numită Svetițhoveli (Stâlpul făcător de viață). În prezent, a fost restaurată.

Pe 14 ianuarie 338, Sfânta Nina a trecut la Domnul. Rugămintea finală a fost ca trupul să nu îi fie mutat din ultima provincie în care propovăduise. Comunitatea săracă din Kaheti a dobândit astfel un dar neprețuit. Oamenii au încercat să îi ia moaștele cu forța și să le mute în Mtskheta, dar nu i-au putut urni trupul. Resemnându-se, împăratul și nobilii au zidit o biserică în localitate și au continuat lucrarea de încreștinare a populației.

Munca sfintei nu fusese în zadar. ❖

Adrian Agachi
Text prescurtat

COMPASIUNE ȘI SOLIDARITATE

„Patriarhia Română condamnă atacul terorist de la Paris, din 7 ianuarie 2015, care a cauzat moartea a douăsprezece persoane și rănirea altor unsprezece. Biserica Ortodoxă Română respinge invocarea religiei ca pretext pentru a justifica acțiuni politice extremiste, violente și ucigașe, deoarece o crimă comisă în numele lui Dumnezeu este o negare a religiei ca factor al păcii spirituale și sociale. De aceea, în societatea pluralistă de azi cultele religioase trebuie să conviețuiască în armonie și cooperare pentru binele comun, iar societatea să respecte demnitatea și valorile fiecărei religii. Totodată, exprimăm compasiune pentru familiile îndoliate și solidaritate cu poporul francez.”

Biroul de Presă al Patriarhiei Române

Miercuri 7 ianuarie 2015 un eveniment sângeros a zguduit întreaga planetă: doi musulmani intrau mascați și înarmați în redacția unui periodic satiric parizian numit Charlie Hebdo și trăgeau în plin în cei din redacție. Bilanțul: 12 morți și zece răniți, dintre care 6 grav. După masacru, teroriștii se retrăgeau strigând în arabă „Allah este mare”, „L-am răzbunat pe profetul Mahomed”, „Charlie Hebdo a murit”. Gestul este unul terorist al unor jihadiști. Și, la prima vedere, s-ar părea că așa au înțeles acești musulmani să plătească ziarului pentru ofensa adusă profetului Mahomed și religiei islamice.

Francezii mai întâi, apoi oameni de pe întreg mapamondul s-au solidarizat cu tragedia acestor ziariști și au condamnat atacul sângeros asupra jurnaliștilor. Chiar voci din lumea islamică condamnă masacrul care din punct de vedere religios nu dă nicio justificare acestei fapte, iar gestul reprezintă o reacție și o acțiune a unor extremiști islamici.

Întreaga planetă este îndoliată: în primul rând pentru moartea ziariștilor și polițiștilor uciși în confruntări, în al doilea rând pentru atacul sângeros la libertatea de expresie. Toți s-au solidarizat instantaneu cu redacția ziarului, și chiar în seara de 7 ianuarie, s-a organizat pe net chemarea francezilor în piețele din mai toate orașele franceze. Numai în Piața Republicii din Paris s-au strâns în aceea seară aproximativ 100.000 de persoane, multe dintre ele purtând pancarte negre cu înscrisul „Je suis Charlie”, adică „Eu sunt Charlie”. Mesaje de solidaritate și compasiune au urmat apoi din partea liderilor politici și

religioși din întreaga lume. 88.000 de oameni din forțele de ordine franceze au fost mobilizați pentru găsirea atacatorilor. Caricaturiiștii din întreaga lume au răspuns cu desene în care deplâng moartea colegilor lor de breaslă. Unele personalități au îndemnat la publicarea caricaturilor din Charlie Hebdo, alții – americani sau britanici, au optat doar pentru descrierea lor în cuvinte, pentru a menaja susceptibilitățile concetățenilor lor musulmani.

Desigur libertatea de expresie este un drept care nu trebuie să fie limitat. Momentul este încă foarte fierbinte. El generează încă reacții în oglindă, respectiv atacuri împotriva unor moschei din Franța. Lumea este deocamdată în stare de șoc și reacționează chiar și violent.

Dar desigur 7 ianuarie este un 11 septembrie francez. Lumea se va schimba. Radical. Așa cum a făcut-o și după atacul din 11 septembrie. Această zi va stârni reacții și măsuri radicale, va influența modul de raportare la lumea islamului, dar și la alte religii în general.

Mesajul Patriarhiei Române vine să confirme compasiunea pentru victimele atentatului și familiile acestora, și se pronunță clar și fără echivoc împotriva oricărei acțiuni violente care are ca justificare religia. Nimic nu justifică violența de orice fel, darămite uciderea. Mesajul Patriarhiei, ca și cel al președintelui României, cheamă la toleranță și respect.

Președintele Klaus Iohannis a spus în mesajul său: „Atacarea redacției săptămânalului francez Charlie Hebdo reprezintă un act terorist crud și laș. Îmi exprim

compasiunea pentru familiile victimelor precum și solidaritatea față de națiunea franceză atât de lovită astăzi. Îi asigur pe toți partenerii României de întregul sprijin în lupta împotriva terorismului și a extremismului de orice fel. Comunitatea internațională trebuie să aibă o atitudine fermă în față încercărilor teroriste de distrugere a statului de drept, de încălcare a drepturilor și libertăților cetățenești. Libertatea de informare este un drept fundamental al omului. Atât toleranța religioasă și etnică, cât și dreptul la liberă expresie sunt fundamentele civilizației moderne, construită pe principiile democrației.”

Situația este una deosebită, iar ceea ce s-a întâmplat este extrem de grav. Starea de fapt trebuie să ne pună mai ales pe gânduri, și să analizăm – la rece –, cum s-a ajuns la această situație și cum trebuie să reacționăm în continuare. Lucrurile însă trebuie să ne responsabilizeze și să ne dea un serios moment de reevaluare a modului în care privim astăzi libertatea de expresie și toleranța.

Este încă prematur să facem analize sau să tragem concluzii pripite sau să luăm atitudini extreme. Empatizăm cu fiecare dintre cei uciși și cu durerea familiilor și colegilor lor, și este bine să ne luăm răgazul de a privi întreg ansamblul evenimentelor din aceste zile cu luciditate, responsabilitate și respect. ❖

Întipărește-ți în inimă

„Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și eu pentru el înaintea Tatălui Meu Care este în ceruri.”

Oare e greu a mărturisi pe Domnul? Nicidecum. Ce greutate e în a spune, atunci când se cere, că Domnul nostru Iisus Hristos este Fiul Cel Unul-Născut al lui Dumnezeu și Dumnezeu, Care pentru noi a venit pe pământ, S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut om, a fost răstignit, a pățimit, a fost îngropat, a înviat a treia zi, S-a suit la ceruri și șade de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatăl și iarăși va să vină cu slavă să judece viii și morții, că a trimis pe Duhul Sfânt asupra Sfinților Apostoli, care prin puterea Lui au zidit pe pământ Sfânta Biserică, cea care, învățând pe oameni adevărul și sfințindu-i prin taine, îi conduce pe toți credincioșii, fiii săi, pe calea cea nerătăcită care duce la Împărăția Cerurilor? Toate acestea le repetăm de fiecare dată când ascultăm și rostim Crezul. Așadar, ia aceste adevăruri, întipărește-le în inima ta și fii gata ca, netemându-te de nici o făptură omenească, să mărturisești că așa, și nu altfel, trebuie să crezi pentru a fi mântuit. ❖

Sfântul Teofan Zăvorâtul

CE ESTE CREDINȚA?

„Credința este adevărarea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute.” (Evrei 11, 1)

Pe bunica Ana am cunoscut-o întâmplător. Era nelipsită de la biserică, dar nu se făcea remarcată. O vedeam în fiecare vineri, în stația de autobuz de lângă biserică. Mică și plecată de spate, avea mereu în mână un pachet mare de pampers pentru adulți. Mai târziu, am aflat că mai are trei surori: una oarbă și două paralizate, ținute la pat. Bunica Ana îngrijea de toate, deși una era în altă localitate. Niciodată nu s-a plâns că i-ar lipsi ceva, cu toate că ea era singura care avea pensie. Între timp, sora oarbă și apoi cea pe care o îngrijea acasă au plecat la Domnul... Au rămas bordeiul gol și bunica Ana, socotind soroacele de pomenire pentru ființele dragi. Singura logică a ei de a trăi era formată din Biserică, Liturghie și pomenirile pentru cei adormiți. Le însemnase în calendar, să nu uite.

Singurătatea, dar și lipsurile financiare au măcinat-o. Într-o vineri, la început de februarie 2014, a fost la Sfântul Maslu. Apoi, ajungând acasă, a crăpat câteva lemne afară, în frig, a făcut baie și s-a așezat în pat... pentru aproape nouă luni! Nu își mai putea mișca picioarele. Cu greu, vecinii și o rudă îndepărtată au dus-o, după o lună, la spital. Nu se mai putea face nimic: „Nu o mai chinuiți, nu o să mai meargă niciodată!”, au spus medicii.

A plâns mult... Au adus-o acasă tot într-o vineri. Atunci, am văzut parcă pentru prima dată Biserica – un singur trup. O vecină a adus lemne și a făcut focul în bordei, alta așternuturi curate, cineva i-a dăruit haine și o candelă nouă. Nu am mai văzut atâta dragoste... iar mâncarea caldă nu i-a lipsit niciodată. A plâns mult la început până când,

într-o duminică, după slujbă, am găsit-o parcă mai luminoasă: „Am să mă fac bine! Eu am credință! Bunul Dumnezeu și ocrotitorul meu, Sfântul Ioan Botezătorul, mă vor ridica!”. Cu acest gând mă întâmpina și cu aceste cuvinte mă despărțeam de ea. Candela nu s-a stins niciodată și cântecul de rugăciuni nu s-a desprins din mâna ei! S-a mângâiat mult, când a fost spovedită și împărtășită de către părinte în Postul Mare: „Părinte, eu am să mă fac bine, nu-i așa? Eu am credință!”.

A venit slăvita sărbătoare a Învierii Domnului Iisus Hristos. Agitație, bucate, denii, ouă roșii – iar bunica Ana, tot în pat. În noaptea de Înviere, când toate tresaltă de bucurie, am găsit-o plângând. „Plâng de bucurie”, mi-a spus. „Când am auzit prima dată sunetul clopotelor, am zis: Acum iese părintele din biserică! Apoi, am mai auzit încă o dată sunetul lor. Am zis: Acum înconjoară biserica. Am fost foarte fericită să fiu și eu, de aici, din pat, la slujba Învierii! Am plâns de bucurie!”.

A venit vara, pe care bunica a privit-o doar de la geam. Deși timpul s-a scurs, credința i-a rămas aceeași. Țintuită la pat, dependentă de apa și de mâncarea aduse de oamenii minunați din jurul ei, bunica avea un singur scop în viață: „Măcar o dată să mai ajung la Biserică, să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate bunătățile pe care mi le-a dăruit! La o singură Liturghie să mai particip!”, spunea, printre lacrimi.

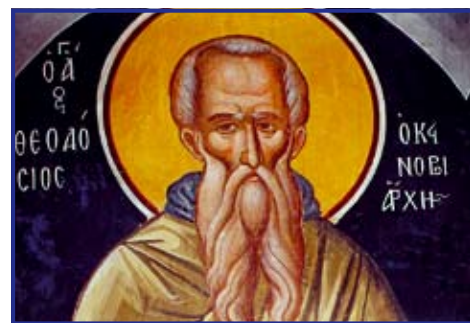
De multe ori, auzim la Evanghelie despre „credința care mută munții”, despre credința femeii cananeence, care avea fiica bolnavă, de a sutașului roman și a lui Iair, căruia Mântuitorul i-a vindecat fata. Auzim, ne prefacem că înțelegem, apoi le dăm uitării. La bunica Ana nu a fost așa. Dorul de Dumnezeu și dorința de a mai fi la Biserică au făcut minuni.

Ieri, într-o duminică de septembrie... Abia se luminase de ziuă și afară era destul de răcoare. Slujba începuse de puțin timp... „Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă”, se auzea în difuzor. Printre frunze îngălbenite și flori de toamnă, sprijinită de un băț, pășea spre Biserică bunica Ana. A intrat sfioasă, de parcă ar fi vrut să nu deranjeze pe Dumnezeu. Cu lacrimi în ochi, a mers direct la icoana Mântuitorului. „Mulțumesc, Doamne! Mulțumesc, Doamne! Mulțumesc, Doamne!” Iar lacrimile nu se opreau.

Credința este „adeverirea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute”. O demonstrează o viață ce a depășit 90 de ani, un suflet care a crezut cu toată puterea că va mai păși, încă o dată, în Biserica lui Dumnezeu! ♦

Nicolae Pintilie; doxologia.ro

Cuviosul Teodosie cel Mare

Născut în anul 423 în Mogarion, un sat din Capadocia din părinții Proheresiu și Evloghia ce i-au dat o educație aleasă, s-a călugărit, iar pe la 451 a plecat spre Ierusalim unde s-a închinat la locurile sfinte. S-a dus în Antiohia la Cuviosul Simeon Stâlplnicul, de la care a luat binecuvântare. A slujit apoi la Biserica de la locul „vechea ședere”, închinată Maicii Domnului, din Țara Sfântă, adunând în jurul lui mulți ucenici. Apoi Cuviosul s-a mutat într-o peșteră - aceea în care au poșit cei trei magi în drumul spre Betleem, strângând și mai mulți ucenici. 30 de ani nu a gustat pâine, ci numai ierburi și fructe de finic. Datorită numărului mare de frați, a întemeiat o mănăstire unde i-a descoperit lui Domnul, în apropiere de peștera sa. De aceea i s-a dat numele de „chinoviarhul”, adică începătorul de obște. Cu timpul în mănăstire a zidit patru biserici, o bolniță, un azil pentru bătrâni și neputincioși și altul pentru pustnici. Avea grijă de aproape 700 de părinți și frați. Cuviosul Teodosie s-a mutat la Domnul în anul 529. ♦

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII SI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	09 ³⁰ -11 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Tase Simona
	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a XII-a	Prof. Stănescu Doina
Marti	17 ³⁰ -19 ⁰⁰	Matematică - clasa a XII-a	Prof. Mocanu Galina
Miercuri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Popa Claudia
Joi	13 ³⁰ -15 ³⁰	Lb. română / matem. - clasa a IV-a	Prof. Rutescu Georgeta
	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Geografie - clasa a XII-a	Prof. Dobre Cristina
	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Electronică - clasele V-XII	Ing. Petrică Stoenică
Vineri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
	16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Limba engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ – 11 – 18 IANUARIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 11 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Botezul Domnului (Începutul propovăduirii Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 14 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 16 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 17 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților Vecernie
Duminică 18 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI